

Візерунки щастя

Петро Рух

Рік тому я попрохала тата навчити мене читати й писати. Відтоді він щодня знаходить час, щоб займатися зі мною. Тепер я можу читати книжки Мевляни сама, завжди, коли захочу. І я читаю їх щодня. Це стало моїм улюбленим заняттям. А другим моїм улюбленим заняттям стало робити візерунки, створюючи їх з каліграфічно виписаних найгарніших цитат Мевляни, які я вибираю із щойно прочитаного, бо зараз тато навчає мене саме каліграфії. Та сьогодні мені захотілося зробити візерунок, в якому можна було б прочитати щось про мене, щось мого власного авторства. Ось цей візерунок:

Я — Ясемін. Тобто це моє ім'я. І це так прекрасно! Я дуже вдячна моїм батькам, що вони мене так назвали. Вони кажуть, що інакше і не могли мене назвати, бо загорнута в біленький кумаш, я — їхня малесенька, ніжна красунечка-донечка — була схожа саме на ясемін і навіть духмяніла в точності, як вона. Але я прекрасно знаю, що то духмяніла їхня любов. А я є її втіленням. Я — дитина, яка народилася з любові своїх батьків як утілення цієї любові. Це величезне щастя — бути втіленням любові. Я безперервно, повсякчасно відчуваю себе ясемін, відчуваю її аромат в усіх своїх почуттях і думках. Коли я усміхаюся, цей аромат стає ще більш насиченим, а коли я співаю, коли я танцюю, він буває так, що весь світ просто розчиняється в ньому.

Я — сама краса, ненаглядна і неперевершена, як кущик ясемін, кущик любові. Я відчуваю це. І так само як я сама млію від виду ясемін, так само як мої очі не можуть насититися цим видом і жадають насолоджуватися ним вічно, відчуваючи від цього неймовірний захват і щастя, весь світ мліє від мене, від моєї краси. Я бачу це, я відчуваю це. Бо цей світ дивиться на мене очима моїх батьків, очима любові. Бо я не знаю іншого світу, ніж світ моїх батьків, ніж світ любові. Я — їхнє щастя. Це так чудово, так неймовірно чудово — бути їхнім щастям. Бо я так хочу, щоб вони були щасливі! І це моє бажання повсякчасно здійснюється. Вони щасливі! Щасливі, завдяки моему існуванню, як вони кажуть. І я ні на мить не сумніваюся в їхніх словах, бо я й сама це бачу.

Усі ці почуття я отримала від моїх матусі й татуса, а також з книжок Мевляни. Я навіть думаю й говорю лише словами, фразами й поняттями, які я почула від батьків або прочитала в книжках Мевляни. Бо батьківський дім і книжки Мевляни — це все, що я знаю про життя. І саме тому я так люблю життя і відчуваю себе його скарбом.

Мені знов захотілося написати свій власний текст, щоб зробити з нього візерунок. Ось цей візерунок:

Сьогодні я закохалася в хлопця і сказала про це мамі. Мама розсміялася:

— Звісно, бо твій майбутній чоловік, якого ти кохатимеш усе своє життя так, як я кохаю тата, і який кохатиме тебе так, як тато кохає мене, теж хлопець. Тож твоє серце вже починає готувати тебе до цього, показуючи тобі, яке воно, кохання. Солодке,

правда ж?!

— Так, дуже солодке. Я спостерігала за ним весь ранок і тепер не можу думати ні про що, крім нього, — весело відповіла я.

— Звісно, думай, але не ототожнюй це почуття саме з цим хлопцем. Бо ти вийдеш заміж за іншого, набагато кращого, ніж він. І кохатимеш його набагато солодше, гарніше й сильніше, моя красунечко.

— Матусю, а за кого я вийду заміж?

— За того, хто призначений тобі долею, моя красунечко.

— Хто він?

— Я не знаю. Ми ще не збираємося віддавати тебе заміж, бо ти ще не сягнула шлюбного віку. Чи ти вже хочеш нас покинути і піти жити в дім того хлопця, в якого ти закохалася? — сміялася мама.

— Ні, я не хочу вас покидати і ніколи не захочу. Тож я ніколи не вийду заміж!

— Ось і все, прощай, кохання, — веселилася мама.

— Ну звісно! Вас я люблю більше, ніж того хлопця, матусю!

Мама ще довго сміялася, цілувала мої очі, щоки, чоло, пригортала мене до свого серця, примовляючи з величезною насолодою:

— Моя красунечко! Моя красунечко!

Новий візерунок про мене:

Нещодавно я відчула, що сягнула шлюбного віку. З тієї миті щодня я відчуваю це все ясніше і ясніше. Бути просто донечкою мами й тата мені вже мало. Мені стало сильно хотітися, щоб у мене був чоловік, так само як у моєї мами є мій тато. Спочатку я не знала, хто це буде, але я відчувала, як кохатиму його. Я відчувала, що кохатиму його так сильно, що мені буде хотітися народити від нього дітей, які стануть утіленням нашої з ним любові. І я відчувала, як сильно я любитиму наших донечок і синочків. У своїй уяві я цілувала їхні оченята, щічки, лобики, пригортала їх до свого серця, промовляючи з великою насолодою: "Моя красунечко! Мій красунчику!"

Я зрозуміла, що стала дорослою. І поділилася цим з батьками. Цього разу мама не сміялася, а плакала. Я обняла її і, витираючи хусткою її сльози, спитала:

— Чому ти плачеш, матусю?

— Від думки, що ти скоро нас покинеш.

Цього разу мамині слова про залишення мною батьківського дому не викликали в мене протесту, як колись. Я розуміла, що покину його заради ще більшого щастя, про яке я тепер мрію безперервно. Я не боюся потрапити в чужу родину, бо бачу, як це буває: відтоді як одружився мій старший брат Ашик і в нашому домі оселилася його юна дружина Нілюфер, яка для моїх мами й тата стала ще однією донечкою, а для мене — любою сестрою, вона являє моїм очам зразок щастя, якого я теж собі хочу.

— Не плач, мене ще не засватали, — весело сказала я і змусила маму усміхнутися, цьомаючи її в ніс.

Після тієї розмови тато зайнявся підбиранням мені хлопця, з яким я буду такою ж щасливою, як мама з ним і Нілюфер з Ашиком. У тата багато друзів, що мають

дорослих неодружених синів, яких він добре знає. І звісно, тато дуже добре знає мене, навіть краще, ніж я знаю себе сама. Тож хто, як не він, здатен досконало влаштувати моє щастя? Адже його щастя влаштував його тато, мій дідусь, якого я теж дуже люблю.

Ця система влаштування батьками щастя дітей відпрацьована на багатьох поколіннях наших предків. Вона полягає в тому, що дитина народжується з любові, росте в любові, навчається любові, а коли виростає, її одружують з особою, яка, по-перше, теж народжена з любові, виросла в любові та навчилася любові, а по-друге, максимально підходить їй за характером, темпераментом, якостями, звичками, смаками та потребами.

Після зустрічей та обговорень цього питання з батьками всіх найкращих кандидатів у мої чоловіки, які зайняли кілька тижнів, позавчора тато сказав:

— Післязавтра прийдуть тебе сватати, доню.

"Післязавтра! Післязавтра я дізнаюся, хто призначений мені долею! А чому б не дізнатися зараз? Якщо я спитаю зараз, тато скаже", — подумала я, але не спитала — я хотіла, щоб це було дивом. Тато прочитав у моїх очах ці мої думки, ласкаво усміхнувся, обняв, поцьомав мене і мовив:

— Так, почекай дива, моє щастя.

І ось час дива прийшов. Сьогодні я сиділа у своїй кімнаті, читаючи Мевляну, і чула, як мої батьки й усі домочадці обмінювалися вітаннями з гостями, яких я одразу впізнала за голосами. То були Бозкурт ага, його дружина Ай ханим, їхній син Доган та декілька їхніх близьких родичів. "Значить, Доган! Звісно, він був серед хлопців, про яких я думала, гадаючи, кого тато обрав мені в чоловіки. То ось він, моя друга половинка! Ось чийм щастям я тепер буду!" — думала я.

— Донечко, іди сюди, до нас гості прийшли, — покликав мене тато.

Я вийшла до горниці, де сиділи гості та всі наші, і, привітавшись, приєдналася до розмови, яка згодом перейшла до традиційних ритуальних фраз, що промовляють при сватанні дівчини. Бозкурт ага та Ай ханим дивилися на мене поглядом, повним такої ніжної, солодкої батьківської любові, що здавалося, з їхніх очей тече мед. А Доган просто зшаленів від захвату, милуючися мною. Ось коли я збагнула сенс свого життя. Я, сама краса, ненаглядна і неперевершена, як кущик ясемін, кущик любові, існую, щоб він вічно шаленів від захвату, милуючися мною. Його захоплені очі казали мені: "Я кохаю тебе і кохатиму тебе вічно, моє щастя". І моя осяйна усмішка відповідала йому: "Я тебе теж, коханий".